

SZÁSZRÉGEN 'ES VIDÉKE

KULTÚRA •
EGYHÁZ •
KÖZÉLET

XXV. évfolyam 1. (287.) szám, 2023. január

Bort, búzát, békességet!

Szőke I.

Kedves szászrégeniek!

Félidőben vagyunk. Az elmúlt két évben sok minden történt. Sikerek, kudarcok, kihívások, napi megpróbáltatások. Mindenből kaptunk, és ami a legfontosabb, mindenből tanultunk. Sokat dolgoztunk azért, hogy városunkat rövid időn belül látványos fejlődési pályára állítsuk. Merem állítani, hogy sikerült. Vannak eredményeink.

Az irányváltás megtörtént...

2023-ban még láthatóbbak lesznek azok a befektetések, azok a törekvések, amelyek más fényben fogják mutatni városunkat. Rengeteg sikeres pályázatot nyertünk, sok ötletünk és tervünk valósul meg.

Valós esélyeink vannak, hogy Szászrégennek visszaadjuk régi ragyogását. Mindent megteszünk, hogy városunkat állandóan fejlesszük. Képesek vagyunk megvívni a küzdelmeket. Soha nem fogunk meghátrálni. Folytatjuk a munkát, hisz Szászrégen felemelkedése mellett

köteleztük el magunkat. Ameddig vagyunk, a magunk útját járjuk, a fejlődés és a munka útját.

Ugyanakkor, ami a legfontosabb ezekben a nehéz és bizonytalan időkben: mindannyiunk biztonsága. Az iskolák normális működésének biztosítása. Nem engedjük, hogy az energiaválság és a háború nyugtalanító árnyéka befolyásolja intézményeink működését. Biztosíthatok mindenkit afelől, hogy iskoláink működni fognak, és gyermekeink normális körülmények között tanulhatnak.

Tudom, hogy erősek vagyunk, és együtt, összefogva átvészelve a nehézségeket. Közösen szebbé, lakhatóbbá és gazdagabbá tehetjük Szászrégent.

Legyünk optimisták! Bízunk egymásban! Fogjunk össze, és higgyünk a jövőben! A 2023-as év is rengeteg újat fog hozni Szászrégennek.

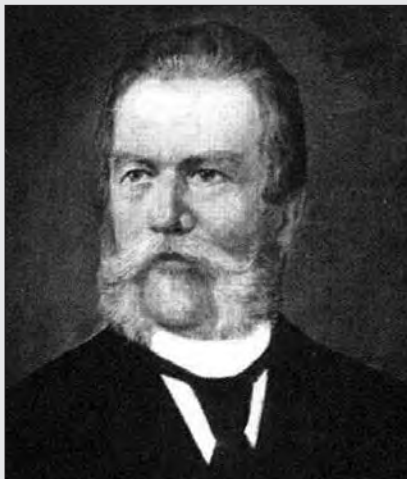
Sikerekben, egészségben, szeretetben gazdag, nagyon boldog új esztendőt kívánok mindannyiunktoknak!

Hajrá, Szászrégen!

MÁRK ENDRE, Szászrégen polgármestere

Emlékezzünk – január

- 1-jén (1557) született **Bocskai István** fejedelem;
- 1-jén (1823) született **Petőfi Sándor** költő, forradalmár;
- 1-jén (1001) koronázták meg **I. István királyt**; A béke világnapja;
- (1922) született **Nemes Nagy Ágnes** költő, műfordító;
- 2-a – **Hunyadi János győzelme** a törökök felett a Kunovica-hágónál;
- 5-én (1945) hunyt el **Szabó Dezső**;
- 6-án (1977) hunyt el **Horváth István** költő;
- 7-e – a **madéfalvi veszedelem** emléknapja;
- 8-án (1908) született **Wass Albert** író;
- 9-én (1978) halt meg **Szemlér Ferenc**;
- 12-én (1878) született **Molnár Ferenc** drámaíró;
- 12-e – a **doni katasztrófa** kezdete;
- 14-én (1875) született **Albert Schweitzer** orvos, lelkész, filozófus, zongoraművész, Nobel-békedíjas;

Vajda János költő

Petőfi, az örökké lobogó isteni láng

A 200 ÉVE SZÜLETETT KÖLTŐRIÁS

EMLÉKÉRE

1823. január 1-jén égi láng csapott a kiskőrösi Petrovics-házra – fiúgyermek született. Hanem azt az isteni lángot senki sem vette észre, pedig ott izzott a csecsemőben, később az ifjúvá serdült költőben, akinek minden vágya a szabadság lett, nem bírta, ha korlátozták, repülni, száguldani akart. Eszményképe a farkas, a sas.

Lángköltő lett. Egész lényé csupa tűz, lobogás volt.

Életét a nép felszabadításának szentelte. Azt vallotta, hogy a költők szent feladata a nép jogaiért harcolni. *Előrehát mind, aki költő/ A néppel tűzön-vízen át/ Átok reá, ki elhajtja/ Kezéből a nép zászlaját.*

Lelke égő, lobogó tüzeből ilyen hatalmas erejű, világmegrendítő lángokat lövellt a magasba, hogy mindenki lássa: **Szabadság. Köztársaság. Néphatalom. Egyenlőség.**

Látukra elsápadt és reszketett a király és a gögös, népnyzó nemesség. Petőfi szenvedélyesen jogokat követelt a népnek:

Még kér a nép, most adjatok neki/ Vagy nem tudjátok, mily szörnyű a nép/ Ha fölkel és nem kér, de vesz, ragad?/ Nem hallottátok Dózsa György hírét?/ Izzó vas-trónon őt elégetétek,/ De szellemét a tűz nem égeté meg,/ Mert az maga tűz, úgy vigyázzatok:/ Ismét pusztíthat e láng rajtatok!

A költő a márciusi napok lázában ünnepelte a megérkezett szabadságot. Ő mondta ki, hogy a szabadság drágább az életnél, legbecesebb kincsünk, szent, fen-

seges, magasztos, nélküle keserves rabságban, megaláztatásban szolgaként sínylődne a nép. Ezért fegyverrel ki kell vívni. Dicsőség meghalni érte a csatatéren. Kitörő lelkesedéssel fordult a megszemélyesített szabadsághoz: *Oh szabadság, hadd nézzünk szemedbe!/ Oly sokáig vártunk rád epedve (...)* *Kerestünk mi égen-földön téged/ Egyetlenegy igaz istenséget (...)* *Te vagy a mi törvényes királyunk,/ Trónusodnál ünnepelve állunk,/ Körülötted miljom s miljom fáklya,/ Meggyúlt szíveink lobogó lángja.*

A költő ódai hangon dicsőíti a köztársaságot:

Respublika, szabadság gyermeke/ S szabadság anyja, világ jötevője (...) *Mert győzni fogsz, dicső respublika,/ Bár vessen ég és föld elédbe gátot,/ Miként egy új, de szent Napóleon,/ Elfoglalod majd a kerek világot.*

Petőfi tudta, hogy kemény, véres csatákat kell vívni a szabadságért és a köztársaságért, de tele volt hittel, bizalommal. Egy percig sem gondolt arra, hogy az orosz beavatkozhat. A *Nemzeti dalával* talpra állított és csataverseivel buzdított magyar nemzetet csak a cári túlerő tudta leverni, a költő is hősi halált halt a csatatéren. De lelke lobogó lángja ma is minden magyar szívében ég.

Lángja örök tűz. Izzik, lobog szüntelen. Hirdeti, hogy a szabadságért, az egyenlő jogokért küzdünk kell.

Petőfi Sándor a nép lelkében

A költőt már gyermekkoromban megszerettem, édesanyám sokat mesélt róla, több versét szavalta, a megzenésített dalait énekelte. Én belemerültem a versek olvasásába, a legjobbakat felolvastam édesapámnak is. A 6 osztályt végzett falusi emberek szívesen olvasták-hallgatták, azonnal megértették, a maguk világára leltek bennük. A sorokban izzó haza- és szabadságszeretetet fellelkesítette édesapámat, a családjáról szóló költeményeket kedvesnek találta, dalai és szerelmi versei elragadtatták, a népies humorú sorok megnevettették. Szerfölött elcsodálkoztam, mikor olvasás közben egyik versében a mi kedvenc táncnótánkat fedeztem fel: **Szerelem, szerelem.**

Eredeti

Szerelem, szerelem,/ Keserű szerelem!/ Miért bántál olyan/ Kegyetlenül velem?/ Te voltál szívemben/ Első és utósó/ Nem-sokára készül/ Számomra koporsó.

Elmegyek az ácshoz,/ Fejfát csináltatok,/ Egyszerű fejfámra/ Csak egy sort íratok;/ Fekete betűkkel/ Ez lesz írva raja:/ „Itt hervad a hűség/ Eltépott rózsája”.

Népdal

Szerelem, szerelem,/ átkozott szerelem,/ te csaltál meg engem,/ verjen meg az isten./ Te voltál szívemnek/ első és a legutolsó,/ készül már a számomra egy diófakoporsó./ Elmegyek az ács-hoz/ fejfát csináltatni,/ egyszerű fejfámra nevem ráíratni./ Aranyos betűkkel/ azt íratom rája, babám,/ itt nyugszik a szerelemnek/ elhervadt virága.

Ez a népdallal alakított vers is

bizonyítja, hogy Petőfi Sándort a nép magáénak érezte, és több költeményét ízlése szerint formálta át.

Hogyan tanítottam Petőfit az iskolában?

Egy falusi iskolában 37 évet voltam magyar szakos tanár. Tanítványaimmal igyekeztem megértetni Petőfi szellemiségét: a szabadság nagyobb kincs, mint az élet, dicsőség meghalni érte a csatában; az ember legyen gerinces, meg kell vetni a hatalom talpnyalóit; szeressük szüleinket, testvérünket, a szülőföldet, magyarságunkat, anyanyelvünket.

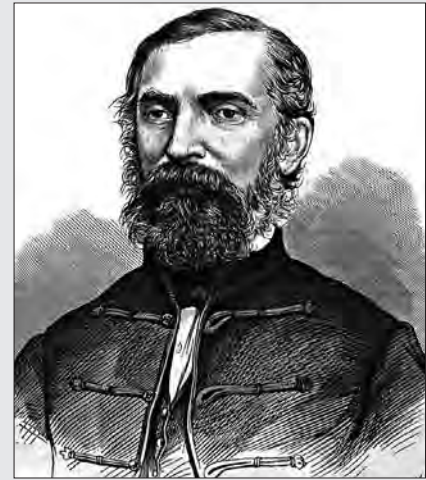
Egyszer azt a feladatot adtam a 7. osztályosoknak, hogy keressék ki a nekik leginkább tetsző Petőfi-verset, tanulják meg, és az irodalom köri ülésen adják elő – hanem, hangsúlyoztam – őszintén, úgy, ahogy érzik.

Az egyik kislány versmondása különösen tetszett. A *vén zászlótartó* című verset adta elő a legmélyebb átéléssel. Előbb lelkesen zengtek szavai, úgy érzékeltette a honvéd sereg rohamát, s hogy Jellasics, a gyáva, rémülten fut, és ujjongva kiáltotta: *Az én apám az az öreg ember!* A vers végén egészen lehalkult a hangja, könnyek csillogtak a szemében, olyan gyönyörűnek érezte, amit a magyar nép nagy költője írt a honvédnek állt, a nemzeti zászlót vivő öreg édesapjáról.

Érdemes vagy a cserkés-szorúra!/ Alig várom, hogy lássalak újra/ S megcsókoljam örömtől reszkelve/ Kezedet, mely a szent zászlót vitte.

A 37 éves tanári pályám egyik legkedvesebb, soha el nem felejthető emléke.

KAJCSA JENŐ

Szigligeti Ede

- 16-án (1847) született **Mikszáth Kálmán** író;
- 17-én (1897) halt meg **Vajda János**;
- 19-én (1878) halt meg **Szigligeti Ede**;
- 21-én (1823) született **Madách Imre** költő, író, politikus, ügyvéd;
- **22-a magyar kultúra napja; A Himnusz születése**;
- 24-e – **Hunyadi Mátyás** királlyá választása;
- 24-én (1991) hunyt el **Bajor Andor**;
- 25-e Rákóczi József erdélyi fejedelemmé való kinevezése;
- 26-a – a karlócai béke emléknapja;
- 27-én (1860) halt meg **Bolyai János**;
- 27-én (1919) halt meg **Ady Endre**;
- 27-e a **holokauszt** nemzetközi emléknapja;
- 29-e – az utolsó **kolerajárvány** megszűnésének emléknapja;
- 28-án (1806) halt meg **Csokonai Vitéz Mihály**;
- 30-án (1978) halt meg **Nagy László** költő;
- 31-én (1837) született **Tolnai Lajos** író;
- 31-én (1831) született **Bajza József** költő, író, szerkesztő, színházigazgató.

SZERK.

Gondoljatok a gyökereinkre...

115 évvel ezelőtt született Wass Albert

115 esztendővel ezelőtt, 1908. január 8-án született Válaszúton. Szerke a nagyvilágban nagyon sokan szeretik, de vannak olyanok is, akik nem – őket sohasen fogom megérteni. Ceaușescu zsarnoksága éveiben betiltották a könyveit, a securitate ügynökei az író el akarták tenni láb alól. Magyarországon csak a halála után fedezték fel.

Gróf czegei Wass Albert. Mi volt a bűnöd? Túlságosan szeretted a szabdságot? Esetleg a szülőföldedet? Vagy talán védted nemzedet? Kimondtad az igazságot? Talán ezek mind...

Idézzünk néhány gondolatot prózájából, és emlékezzünk kegyelettel és elismeréssel rá. Legyen ez a rövid összeállítás emlékéllítés a nemrég elhunyt Bartha József lelkipásztornak is. És mindazoknak, aki Wass Albert-szobrot állítottak, de azokat a hatáságok templomokba, pincékbe zárták.

„Sűrűn-sűrűn álltak a csillagok az égen és pislogtak, mintha megannyi szem lett volna, mely a földet nézi... Szemek azok, megholt emberek szemei, kik visszatekintenek arra, ami kedves volt nekik ebben az életben. S valahányszor egy ember meghal idelent, egy csillaggal több gyúl ki odafönt, s valahányszor egy ember születik, egy csillag elszalad a földre. Látni lehet azt sokszor.”

„Amikor kimondom ezt a szót, hogy 'Erdély', ebben benne van minden: a szívem, a lelkem, az agysejtjeim molekulái, mindaz, ami voltam, vagyok és leszek, tulipános bölcsőmtől a kopjafáig. Véremben van. Minden írással, minden beszéddel, mindig és mindenütt Erdélyért harcoltam. Azért az Erdélyért, melyről tudom, hogy már nem lehet az enyém soha, de még lehet azoké, akik ott maradtak, szenvedtek és hűséggel kitartottak minden gyötrés, megpróbáltatás ellenére is. Minden maradék erőmmel, igyekezetemmel azért küzdök még ma is, hogy Erdély újra az legyen, ami volt: három szabad nép hazája, az Isten és ember előtti egyenlőség, a tisztesség és az emberszeretet földje.”

„Tudod, kisfiam, a világon nagyon sok a csalán, a tövis, a gyom. Mert az emberek sokkal több rosszat cselekszenek, mint jót. És a csalán, a tövis meg a gyom a rossz cselekedetek nyoma ezen a földön.”

„Ti budapesti magyarok, s ti többiek, Alföldön és Dunántúl: tudjátok ti, mi az, a himnuszt énekelni?

Halljátok templomban, iskolában, ünnepélyen, gyűlésen, mindig. Gyermekeitek az iskolában tanulják. A mi fiataljaink nem hallották soha. Csak néha rádión, ha hozzájutottak, figyelték áhítattal és imádkozó szívvel a bűvös dallamot, melynek szavát csak elgondolni tudták, nem megérteni. Ha valaki mégis tudta s énekelte: bajt szerzett vele magának, családjának, falujának. Aki tudta is, magában tartotta. De élt a himnuszt mégis! Élt! Tudták, hogy van és tudták, hogy imádság.”

„Abban a percben meg kellett volna éreznem, hogy mit jelent magyarnak lenni. Elsősorban jelent örömet, mindazt az örömet, ami becsületes szándékban s a munkában megterem, meg azt az örömet is, hogy az igazság mindig erősebb a hamisságnál, még akkor is, ha hosszú ideig szemérmesen eltitkolja erejét.

Második sorban jelent büszkeséget, hogy bírni tudtuk a szenvedést, amit azért rakott Isten a vállunkra, hogy általa megerősödjünk egyrészt, másrészt pedig tanuljunk belőle és igazságosabbak tudjunk lenni másokkal, mint azok voltak velünk. Jelent még erős és jókedvű elhatározást is, hogy no világ, most aztán csudálkozz, ha újra kezembe veszem a kaszát.

De ugyanakkor bánatot is jelent, igaz testvéri bánatot azok miatt, akik számára továbbá is a remény marad magyarságuk egyetlen vigasztalása. Ennyi mindent jelent magyarnak lenni, és éppen az a szép benne, hogy örömet is és bánatot is, büszkeséget is és erős elhatározást is egyszerre jelent.”

„Nézd ezt a fát. Látod a sok falevelet rajta? Mind egyiknek, még a legkisebbiknek is van mélyen lent a földben egy kis hajszálgyökerecskéje, mely étellel látja el. Ősszel lehull a levél, igaz. Minden ősszel lehull. De annak a kis hajszálgyökerecskének a jóvoltából visszatér újra minden tavasszal. Ha azonban a gyökérszál pusztul el ott a föld alatt, a levelecske nem tér vissza többé, s idő múltával elpusztul a fa is. Mert a gyökérben van az élet, érted? Aki pedig elmegy, nem viheti magával a gyökereket. S akinek nincs gyökere, az elvész. Sok magyar veszett el így, nagyon sok.

Gondolj a gyökérre. Gondoljatok a gyökereinkre...”

Kedves olvasó! Most, a 2023. év első napjaiban gondoljunk gyökereinkre. Áldott, békés új esztendőt!

FÁBIÁN ANDRÁS GY.

Kétezer- huszonkettő

Szeszélyes év, különös nyár,
bajjal tele, kínnal tele.
Nyavalyáit bírni, túrni
győzöd-e még, Föld embere.

Lentről, fentről, innen, onnan
baljós jelek régről jöttek,
szemérmetlen lendülettel
mára ki is teljesedtek.

Amennyire szenvedője,
épp annyira okozója
vagy te, mindentudó ember,
kínjaidnak fokozója.

Itt is, ott is elhangzanak
elképesztő, vad szövegek,
s nem szólnak időben közbe
bárgyún bámuló tömegek.

Egy önjelölt világelit
tettét hét csodának szánja,
majd bős csinnadratta után
rövidesen meg is bánja (?)

S ha nem bánja, fogja bánni.
Igazságnak ő órái
(előbb-utóbb eljövendők)
múlnak s jelennek bírái.

A nagy vétkek bírálандók:
értékeink herdálása,
a homo homini lupus,
s őskultúránk feladása.

S mert van, amit tudva tu-
dunk:
korunk embere sincs fából...
idejében lépünk ki a
huszonkettes csapdjából.

NÉMETH JÁNOS, Szóváta

(A *Koszorúi el nem fogynak*
című verseskötetből)

Tallózás régi lapokban (27.) Adalékok városunk történetéhez

Mantz János igazgató

küzdeme a négyosztályos
szászrégeni katolikus gimnázium
fenntartásáért csak a
szórványokon küzdő
magyar felekezetek
papjaihoz hason-
lítható. Egyedül az ő
energiájának tudható
be, hogy nem szűnt
még meg az iskola,
amely a magyar
lakosság elszegénye-
dése következtében
nem tudja megkapni a
kellő támogatást.

Mantz igazgatónak
már módjában lett
volna kevésbé küz-
delmes helyen foly-
tatni működését, de
visszautasított minden
ilyen felajánlott pozí-
ciót, hogy emberfeletti

munkával biztosítsa az intézet fenn-
maradását. Nemcsak igazgatója,
tanára egyszemélyben az általa
vezetett iskolának, hanem, ha kell,
pedellusa, kertésze, – csak évről-évre

biztosítsa a magyar szó további
lehetőségét Szászrégenben.

Eddig sikerült, de aggodalmas
kérdés, meddig tudja ezt a harcot

Mantz János igazgató

küzdeme a négyosztályos szászrégeni katoli-
kus gimnázium fenntartásáért, csak a szórvá-
nyokon küzdő magyar felekezetek papjaihoz
hasonlítható. Egyedül az ő energiájának tud-
ható be, hogy nem szűnt még meg az iskola, a
mely a magyar lakosság elszegényedése követ-
keztében nem tudja megkapni a kellő támoga-
tást. Mantz igazgatónak már módjában lett
volna kevésbé küzdelmes helyen folytatni mű-
ködését, de visszautasított minden ilyen fel-
ajánlott pozíciót, hogy emberfeletti munkával
biztosítsa az intézet fennmaradását. Nemcsak
igazgatója, tanára egyszemélyben az általa
vezetett iskolának, hanem, ha kell, pedellusa,
kertésze, – csak évről-évre biztosítsa a ma-
gyar szó további lehetőségét Szászrégenben.

Eddig sikerült, de aggodalmas kérdés, med-
dig tudja ezt a harcot kellő támogatás hiá-
nyában folytatni.

kellő támogatás hiányában folytatni.
*Forrás: Brassói Lapok, 1935. már-
cius 6., 41. évfolyam*

Szerkeszti: NAGY F. ATILLA

Részvétnyilvánítás

Megrendülten búcsúzunk SÁRKÁNY ERNŐ tanár úrtól, volt
osztályfőnökunktől, és őszinte részvétünket fejezzük ki a gyászoló
családnak a szeretett apa, nagyapa elvesztése okozta mély fájdalomukban.
A diákok nevelése, az iskola és a közösség iránti elkötelezettsége,
segítőkészsége hivatástudatának tanújele volt.

Emléke legyen áldott, nyugalma csendes!

Az 1978-ban végzett XII. B osztály

A szülőföld iránti hűség

Tancs, 2022. szeptember 4.

Tisztelt ünneplő gyülekezet!

Egy nagy múltú falu lakói és elszármazottai gyűltek itt ma össze, hogy hálát adjanak az Úrnak az együttlét öröméért. Először is engedjék meg, hogy a családom és a magam nevében köszönetet mondjak a meghívásért és a lehetőségért, hogy Önökhöz szóljak.

Kereken 51 éve, hogy a sorsom ebbe a kis mezősi faluba hozott. Akkoriban Tancson többségében református magyar lakosság élt. Dolgos emberek lakták, akik hozzáértően gazdálkodtak a falu természeti kincseivel, gazdagságával. Elmondhatom, hogy ebben a közösségben csakhamar otthonra leltem, családot alapítottam, három gyermekem itt született, nevelkedett. Az akkori faluközösség nemcsak hogy elfogadott mint tanárt, majd iskolaigazgatót, hanem be is fogadott. Így érzem magam jó 50 év után is kicsit tancsinak is.

Ez a közösség azonban felbomlott. A 70-es években a falu szinte teljesen kiürült a fiatalságtól, majd kiöregedett. Etnikai, vallási képe megváltozott. A református eklézsia megfogyatkozott, az elöregedett lakosság magára maradt. Ma mégis itt vagyunk, jórészt az elszármazottak, akik zsúfolásig megtöltik ezt az ősi templomot, amelyet eleink hagytak ránk, hogy gondját viseljük, művészi értékeit megőrizzük. A templom nemcsak az igehirdetés helye, hanem közösségi tér is, nemzeti, vallási mivoltunk őrizője, megtartója. Hiszen az iskola padjait elhagyjuk, de a templom hűvöse, áhítata végigkíséri életünkön.

Tisztelt elszármazottak! Kedves barátaim!

Felteszem a kérdést: mi az, ami titeket ma idehozott? Mi az, ami arra készítetett, hogy áldozatot nem kímélve, rendet teremtsetek a Tancsi Református Egyházközség elnéptelenedett portáján? Nem várom, hogy válaszoljatok, hiszen amúgy is tudjuk: a szülőföldhöz való hűség. A szülőföldhöz való hűség példája végigkíséri Tancs falu és református egyházának, templomának történetét. Hiszen az évszázadok során értékteremtő emberek lakták a települést. Földművesek, patrónusok, lelkészek, tanítók, akik munkájuk révén előbbre vitték a közösség dolgait. Elég, ha körülnézünk templomunkban, és tapasztaljuk, hogy mennyi érték teremtődött az évszázadok során. A templom és berendezésének története szorosan kapcsolódik a Földvári, majd a Teleki grófi családokhoz, amelyek patrónusként mindig gondját viselték az egyházi épületeknek.

A tancsi református templom is megrongálódott az 1658-1661 közötti török-tatár betörések idején. Menynezetét újjá kellett építeni. 1676-ban, Köblös András

A tancsi református templom

idejében, Kis Mihály és Orbán Márton egyházfiséga alatt készült el ez a különösen értékes festett famennyezet, amely méltán tette messze földön híressé templomunkat. A képeket minden biztonnyal Parajdi Illyés János festette. A késő reneszánsz, virágos képkeretekben „szent képek, mythosi és történelmi rajzok vannak a legeredetibb kivitelben, pl. a hollón lovagló Nagy Sándor, magyar diszöltönyben zenélő Szent Dávid, szirének, najádok s végre a halálnak rémképe”, Noé bárkájának modern festményként értelmezett látványa hirdeti a festő művészetét.

A templom gondozása és kegytárgyakkal való el látása szintén a gyülekezetre, illetve a helyi patrónusokra hárult. Nem véletlen, hogy a templom kincseinek számbavételekor többször találkozunk a gróf Földvári, majd a gróf Teleki családok nevével. Az istenháza díszje a Kidei Sipos Dávid által faragott kő szószék, amelynek jellegzetes virágdíszje a késő reneszánsz és a barokkba hajló kort idézi. A szószéket gróf Földvári Ferenc ajándékozta 1758-ban.

A templom fenntartása viszont elsősorban az egyháztagnak feladata volt. Ha fellapozzuk az elmúlt századok esperesi vizitációs jegyzőkönyveit, a

bejegyzésekből megtudjuk, hogy az egyház kurátora, illetve „hitesei” vállalták a felelősséget a karbantartási munkálatok megszervezéséért.

Tennivaló pedig mindig akadt. 1840-1842 között a gondnoki számadási jegyzőkönyv arról tudósít, hogy a 18. században épült portikust javítani kellett, ahogy a haranglábat is, majd 1852-ben építették az orgonakarzatot. 1912. május 12-én tornádó sepert végig az Észak-Mezőségen. Tancson a szélvihar ledöntötte a haranglábat, a templom egyik felét kifedte. Ekkor gróf Teleki Artur helyi patrónus sietett az egyház megsegítésére, és vállalta a javítások költségeit, ha a hívek újrafedik az épületet. Az 1923. július 6-án írt egyházvizsgálati jegyzőkönyv méltányolja a hívek és a patrónus családi anyagi hozzájárulását a templom felújításához: „úgyhogy most a régi templom eredeti 13. századbeli szépségében áll” – olvashatjuk a jegyzőkönyvben.

Hátramaradt a harangtorony felépítése, ami 1924-ben félbemaradt. Néhai Sallak János, aki 40 éven keresztül volt Tancs református lelkipásztora, vállalta a torony befejezésének emberpróbáló munkáját. Az egyházhoz és a faluhoz való hűség jeleként a lelkipásztor a lehetetlent is legyőzte. Az állami hatóságok ellenkezése mellett sikerült az építőanyagot beszereznie. A kőművesmunkát egy kolozsvári szakember, az ácsmunkát a helyi mesterek végezték el. 1990. november 27-én pedig a torony fedele is a helyére került.

Az elmondottakból is látható, hogy az Isten akaratában való hit és a szülőföldre való hűség csodákat művel. A hűség jelképe lehet mindannyiunk számára néhai gróf Teleki Gemma, akit a marosvásárhelyi polgárok a *virágáros grófnőként* ismertek. Mi, idősebbek még jól emlékezünk a grófnőre, aki puritán egyszerűséggel öltözve minduntalan eljött szülőfalujába, hogy a virágkoszorúk kellékeit beszeresse. Gemma grófnő már gyermekkorában is jobban érezte magát a virágoskertben, majd a kertészetben, mint az előkelő szalonokban. Az emigráció helyett vállalta a kényszerlakhelyet, a megaláztatást, csakhogy itthon maradjon. Nem véletlen, hogy a változások után visszakapott 10 hektár földön gazdálkodni akart, korszerű módszerekkel. A kora és betegsége viszont ezt már nem tette lehetővé. Teleki Gemma szerény nyugdíjából arra is jutott, hogy hozzájáruljon *Tancs művelődéstörténetének* a kiadásához. Tudtommal, 2001-ben bekövetkezett halálakor, a Tancsi Református Egyházközség tiszteletbeli tagjává választotta.

Az 1989-es változások nemcsak optimizmust, tenni

Az ünneplők

akarást jelentettek, hanem a megfogyatkozott református közösség egyházának a hanyatlásához vezettek. A templom körül megsokasodtak a tennivalók. Az épület és környezete teljes felújításra szorult, ami minden igyekezet ellenére meghaladta a jelenlegi református egyházközség lehetőségeit. Az anyaországi Teleki László Alapítványnak köszönhetően 2016-ban a Rómer Flóris Terv alapján megtörtént a tetőszerkezet ideiglenes megerősítése és a héjazat javítása. A legfontosabb dolog tehát megvalósult, most már nem ázhat be a műemlék templom.

Az istenháza és környezetének rendbetétele újabb kihívások elé állította a megfogyatkozott közösséget. Az isteni gondviselés azonban újból segítséget hozott. A cselekvés színterére olyan személyek léptek, akik bizonyára olvasták a Zsoltárok könyve szavait: „3. *Kívánkozik lelkem az Úrnak tornácai után...* 5. *Boldogok, akik lakoznak a te házában, dicsérhetnek téged szüntelen.*” (84: 3,5.)

Geréb István marosvásárhelyi vállalkozó, tancsi elszármazott vállalta az újjáépítés munkálatainak a megszervezését, vezetését. Melléállt Farcádi Geréb Melinda, Kolcsár Kis Annamária, Nagy Géza Szabolcs és sokan mások. Lelkesedésük magával ragadta az elszármazottak tömegét, s ki két kezével, ki adományaival sietett a templom és környezetének felújítására, rendbetételére. Isteni csoda történt, egy megszűnt közösség, mint a mitológiai fénixmadár, újjáéledt hamvaiból.

És ma itt állunk ebben az ősi, de megfogyatkozott templomban, s hálát adunk Istennek, amiért Szentlelkével elborított és cselekvésre készített. A munkáról, a tennivalókról számoljanak be azok, akik a legtöbbet tették. Végezetül csak ennyit: életüket és munkájukat kísérvé Isten áldása!

Hálát adni, jövőt kérni

Múltért, áldásokért hálát adni és a jelenért, áldásokért, megmaradásért imádkozni gyűlt össze a Görgényi Református Egyházmegyébe kebelezt Magyarói Református Egyházközség gyülekezete két alkalommal november harmadik hetében.

November 17-én esperesi vizitáció volt a gyülekezetben. Az istentiszteleten, ahol közel 110-en voltunk jelen, Nagy Ferenc ratosnyai lelkipásztor hirdette az ígét, aki a szeretet parancsolatára, annak megélésére biztatta a gyülekezetet, hisz megmaradásunknak ez az egyik forrása, s az Istenben való hit és remény mellett csak ez tud múltat és jelent összekötni a jövő biztonságával. Az igehirdetés és a vizitációs bizottság beszámolója után a vallásórásaink kiscsoportja a teremtés történetét mondotta és énekelte el, konfirmáló ifjaink pedig énekeltek, mindnyájunkat arra biztatva, hogy nem elég csak idősödő korban Istennek átadni az életünket, hanem már ifjúkorunkban tegyük meg, amikor az erő is a miénk még. Köszönjük a szülők és a gyerekek türelmét, hogy szívükön hordozták, hogy a bizonyágtételek ne csak az otthonokban, a vallásórán, hanem a gyülekezet közösségében is elhangozzanak. Isten áldása legyen!

November 20-án a Bethlen Gábor Alapkezelő ZRT., a Magyarói Polgármesteri Hivatal, valamint néhány gyülekezeti tag támogatásával a külsőleg felújított templomot és a gyülekezet itthon élő és elszármazott tagjait egyaránt megáldotta egyházmegyénk esperese, nt. Veress Róbert geryeszegi lelkipásztor. Diakónia vasárnapja lévén, lassan 10 éves hagyományként köszöntöttük idős testvéreinket. Öt éve már, hogy az 50 éves házassági jubileumot ünneplő házaspárokat is megajándékozzuk az

istentiszteleten emléklappal és szerény ajándékkal. Az alkalmakon a gyülekezet konfirmáló ifjai és a vallásórások mindkét csoportja szolgált Isten dicsőségére, köszöntötte az egybegyűlteket énekekkel, versekkel, köszöntővel, a kórus szolgálata az alkalmakat ünnepélyesebbé tette.

A felújított templomért való hálaadás vasárnapján, amelyen közel 140-en vettek részt, ígét hirdetett nt. Veress Róbert esperes, lelkipásztor a 26. zsoltár alapján, hangsúlyozva, hogy jó tudni azt, amit a zsoltáros is tud és megvall: van jövője, van egy biztos pont az életében, nekünk is jó tudni tehát, hogy a sok bizonytalanságban van egy biztos hely, van egy biztos pont, s ez a magyaróiaknak a templomuk, ahol már az ükszülők is leborulhattak, hálát adhattak és segedelemért imádkozhattak. Az ige több kérdésre ad választ, melyekre az igehirdetésben olyan feleletet sikerült kapni, melyben felismerhettük a jelenben a jövő áldásaiért feladataink sokszínűségét és fontosságát: Az ember milyen ember? Hogyan ismerjük

A felújított magyarói templom

meg igazán? Úgy, hogy megfigyeljük, mit szeret, mivel foglalkozik szívesen, mire áldoz. Mi a templom? Mi a hivatása, a rendeltetése? A templom az a hely, amely felmutat Istenre, nem csak egy emlék. Olyan hely, amelyben élő közösséggé formálódhatunk, és Isten osztogatja áldásait. Nem látogatásra való műemlék épület, látványosság, ahol csupán csodálkozni jó, hanem egy elkülönített hely, ahol Isten velünk akar találkozni, megszólítani, megajándékozni. Ha Isten, a templom életünk középpontja, akkor igaz az is, hogy akár élünk, akár halunk, az Úr éi lehetünk. Végül egy Székely László-

Ünnepi istentisztelet

időzetet helyezett szívünkre: Uram, szeretem a házad békességét...

A templom és gyülekezet megáldását követően énekelt a kórus, majd az idősek és az 50 éves házassági szövetségben élők köszöntése következett. Ebben az évben öt házaspár ünnepelhette aranylakodalmát. Isten áldása legyen életükön, szeretteik életén! Számukra gyülekezetünk nagycsoportos vallásórásai szolgáltak, felelevenítve az öregkor szépségét és nehézségeit, két énekkel

pedig bátorítást és biztatást helyeztek el mindannyiunk gondolatába, szívébe. Az istentisztelet után a kultúrotthonban megterített asztallal várta a presbitérium az ünnepeket és hozzátartozóikat, mindenkit, aki részt vett az istentiszteleten. Köszönjük mindazoknak a munkáját, akik felvállalták ezt a szolgálatot. Köszönjük a kórustagok önzetlen odaállítását ez ügy mellé és kitartását. Köszönjük a szülőknek és a gyerekeknek, akik felvállalták ezt a szolgálatot is. Istené legyen a dicsőség!

TAKÁCS MALVIN református lelkipásztor

Adventi gálakoncert a marosvécsi református templomban

A Marosvécsi Templomos Lovagok csoport a Kiscsillagok zenekar közreműködésével adventi gálakoncertet szervezett advent első vasárnapján a marosvécsi református műemlék templomban. A helyszínválasztáson nem sokat gondolkodtunk, tudniillik a marosvécsi Kemény János Általános Iskola hat tanulója: Dóra, Heni, Stefi, Hunor, Krisztián és Attila a magyar tanárnő, Zsigmond-Székely Edit vezetésével beneveztek az *Örökségünk őrei – Fogadj örökbe egy műemléket* versenyre, és a marosvécsi templomot fogadtuk örökbe. Így a helyszín adott volt.

A két csapat közös munkába kezdett. Mivel hárman zenélünk a *Kiscsillagok* zenekarban, a Marosvécsi Templomos Lovagok másik három tagjával együtt komolyan készültünk a próbákra. Mindenik próbán nagyon jó hangulat volt, jól éreztük magunkat, neveltünk, de közben keményen dolgoztunk, gyakoroltunk, hogy minél jobban teljesítsünk majd a „nagy” közönség előtt. Közledett a nagy nap, és egyre jobban vártuk az első közös fellépésünket. Utolsó próbánkat már a templomban tartottuk, nagy volt az izgalom, hiszen az Ardeal TV is vételezte a koncertünket.

Advent első vasárnapján nagy meglepetésünkre sokkal többen eljöttek minket meghallgatni, mint amire számítottunk, és ez nagyon nagy önbizalmat adott nekünk, hogy még jobban teljesítsünk. Szavakba sem lehet foglalni, milyen jól éreztük magunkat a koncerten, vagy hogy mennyire jó érzés volt a közönség meghatódottságát látni. A koncert nagyon jól sikerült. Gyönyörű dalok mellett megható verseket szavaltak a Marosvécsi Templomos Lovagok csoport tagjai. Miután befejeződött a koncert, Kun László helyi történész röviden elmesélte a templom építésének történetét, valamint építőit is megemléltette, majd Pataki Levente lelkipásztor lenyűgözően beszélt a mennyezetten levő három képi ábrázolásról.

Marosvécsi Templomos Lovagok

De itt még nem ért véget az este! A rendezvény a gyülekezeti imateremben folytatódott, ahova kicsit megfázva, de lelkiekben feltöltődve vonult le mindenki. Ott a Jorga Ferenc művész linómetszet-kiállítás, illetve a marosvécsi Kemény János Általános Iskola V-VIII. osztályos tanulóinak rajzkiállítás volt látható. Először körbeálltuk az iskolások rajzait, és megtörtént a díjosztás, ahol az V-VI. és a VII-VIII. osztályos tanulók átvették a megérdemelt díjakat. Ezután a linómetszet-kiállítás megnézésére került sor, illetve a kiállított metszettek megvásárlására is volt lehetőség.

Rengetegen gratuláltak nekünk, ami azt bizonyította, hogy tetszett a műsorunk a közönségnek. A nap záróprogramja pedig az adventi vásár volt, ahol finom sütemény és forró tea várta az embereket, ami hamar el is fogyott.

Ezzel véget ért az este, és fenntartások nélkül ki merjük mondani, hogy mindenki jókedvűen, örömmel tért haza. Köszönjük szépen a megtisztelő jelenlétet és a támogatást.

ZSIGMOND DÓRA, a Marosvécsi Templomos Lovagok csoport tagja és a Kemény János Általános Iskola VII. osztályos tanulója

Sárkány Ernő emlékére

Elment...

2022. december 8-án hajnalban, néhány heti testi-lelki küzdelem után örökre eltávozott közülünk Sárkány Ernő tanár úr. A hozzá közel állók reménykedtek, reménykedtünk a hozzáértő szakmai alapossággal végzett, életmentő, -hosszabbító orvosi beavatkozás sikerében, de az eleven szellemű, dinamikus embert legyőzte a kór. Egy gazdag életpálya ért véget.

Elment a TANÁR, aki a pedagógusi hivatás minden tudományával felvértezve nevelte és oktatta diákjait román és magyar tannyelvű osztályokban, aki alapos szakmai felkészültséggel nyerte meg tanítványait a matematika, és ha kellett, a fizika tudományának is, akinek következetessége mély emberséggel párosulva valódi tekintélyt és tiszteletet vívott ki a tanulók és szülők körében.

Elment az IGAZGATÓ, aki példaértékű szakértelemmel, felelősségtudattal vezette tan-

testületét, segítette mindennapi munkájában, egyengette a pályakezdő kollégák kezdeti lépéseit.

Fáradhatatlanul állt helyt a nehéz helyzetekben.

Elment a közéletben szerepet vállaló ÉRTELMISÉGI, aki higgadt ál-

lásfoglalásaival mindig segítette közösségét.

Elment az EMBER, aki életével mutatta a példát, akit, bár olykor szigorú, visszafogott embernek ismertünk, szerette a társaságot, a jókedvet. Szívesen időzött baráti körében. Találkozásaink alkalmával mindig őszinte érdeklődéssel hallgatta meg gondjainkat, örömeinket.

Ravatalánál a hozzátartozók mellett kegyelettel álltak meg a volt 2-es számú középiskola egykori és jelenlegi tanárai, volt tanítványai, a szászrégeni RMDSZ vezetői, barátok, ismerősök.

A gyászszertartás után egykori magyar és román tagozatos tanítványai nevében dr. Horváth Ildikó, valamint dr. Filep Maria búcsúzott a nagybetűs OSZTÁLYFŐNÖKTŐL.

Hatalmas úr maradt utána, amit mi, akik maradtunk, emlékekkel próbálunk – jól-rosszul – kitölteni. Tisztelettel és szeretettel fogjuk őrizni emlékét.

Elhangzott 2017. szeptember 2-án, a Szászrégeni Magyar Napok gálaestjén

Megtisztelő számomra magyar közösségiünk és városunk közmegebecsülésnek örvendő matematikatanáráról, volt középiskolai igazgatóról önök előtt beszélni. Ugyanakkor örömmel tölt el a lehetőség, mert Sárkány Ernő tanár úrnak tanítványa voltam.

A munkás, gondolkodásra ösztönző matematikaórák, a biztató, nevelő, olykor vidám, máskor megérdemelten dorgáló, fegyelmező osztályfőnöki órák emléke fűz hozzá, természetesen nem csak engem, hanem városunkban és szerte a nagyvilágban élő sok volt tanítványát.

Sárkány Ernő 1939. június 21-én született Szászrégenben. Az elemi iskolát itt végezte szülővárosában, majd Marosvásárhelyen a Bolyai Farkas Középiskolában tanult tovább, és érettségizett 1955-ben. Matematika-fizika szakos tanári oklevelet a kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetemen szerzett 1962-ben.

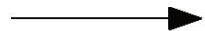
Tanári pályáját a Szászrégeni 2-es Számú Elméleti Líceumban kezdte. Ebben – az évtizedek során többször átnevezett, majd elnevezett – tanintézményben tanított,

oktatott, nevelt magyar és román tagozaton több mint 40 éven keresztül.

Bibó István múlt századi nagy gondolkodónk szavait használva szakmai kompetenciával rendelkező szervező értelmiségiként kapott és vállalt több ciklusban aligazgatói, igazgatói, majd a 89-es változások után újra aligazgatói megbízatást összesen 23 éven át.

Nemes feladat tanintézményt, középiskolát vezetni. A kisebbségi magyar ember vezetőként mindig kettős terhet visel: eleget tenni a tisztség adta elvárásoknak, és figyelő szemekkel örködni, hogy saját közössége érdekei ne sérüljenek, kivédeni, tompítani a kisebbséget negatívan érintő, különböző szintű intézkedések hatását.

Sárkány Ernő nagy munkabírással, határozott vezetőként tett eleget a feladatoknak. Jó szervezőképességgel, munkát, erőfeszítést nem sajnálva igazgatta a rá bízott tanintézményt. Vezetése alatt, 1980-ban költözött új épületbe a középiskola. Ekkor nyílt meg az új bentlakás, az étkezdé. Ekkor üzemelték be az új tanműhelyeket. Az akkori körülmények között nem kis megvalósítás volt.

Rendet, fegyelmet és lelkiismeretes munkát kért és várt el a tanórákon és a nevelői munkában.

Kiemelt figyelemmel kezelte a magyar tagozat ügyét. Ha kellett, kiterjedt kapcsolatrendszerét is igénybe vette, hogy tagozatát, osztályait, tanítványait ne érje hátrány.

A tantesületnek nagy tekintélyű, megbecsült tagja volt. Amikor nem ő töltötte be az igazgatói tisztséget, tapasztalatával, tanácsaival segítette vezető kollégáit.

Tanárként elhivatottsággal oktatót, nevelt. Ugyanakkor folyamatosan képezte magát, már fiatalon letette a fokozati vizsgákat. Odaadással, nagy szakértelemmel készítette fel tanítványait a tantárgyversenyekre, érettségi vizsgára, egyetemi felvételre. Osztályfőnökként is sokat tett diákjaiért, segítette törvénytisztelő, öntudatos felnőtté válásukat, pályára állításukat, elhelyezkedésüket.

2003-ban nyugalomba vonult, de ez nem jelentett búcsút a katedrától. Tovább tanított, amíg fiatal, pályakezdő kollégák kerültek a tantestületbe.

Sárkány Ernő meghatározó szerepet vállalt a szász-

régeni magyar közéletben is. 1989 decemberében részt vett a városi RMDSZ megszervezésében. 2014-ig a választmány aktív tagja volt, négy évig pedig ügyvezető elnökként tevékenykedett. Következetes véleményével, higgadt állásfoglalásaival segítette a szervezetet. Méltósággal és önfegyelemmel viselte el az 1990. márciusi események során őt ért zaklatásokat.

Munkája elismeréseként 2015-ben megkapta az RMDSZ Maros megyei szervezetétől a Könyv és Gyertya díjat.

Sikeres pályafutásához hozzájárult zenepedagógus felesége. Az utóbbi években pedig mi, szászrégeniek szemtanúi lehettünk, miként kell és lehet türelemmel, alázattal elviselni a megpróbáltatásokat. Emberségből, házastársi szeretetből örök példát mutatott mindannyiunknak.

Tisztelt Tanár Úr, köszönjük a közösségért végzett munkát. Köszönjük a matematikaórákat, az osztályfőnöki nevelést. Köszönjük, és nem feledjük az érettségi találkozóak jövőbe mutató derűjét.

Erős Csaba volt tanítvány

Elhangzott a temetési szertartáson

Kedves Oszi!

Összegyűltünk köréd, hogy emlékezzünk és búcsúzzunk.

Tőled, aki valahogy osztályközösséget kovácsoltál belőlünk, léha, felelőtlen diákokból, és úgy szerettél minket, az osztályodat, hogy annak az egész tanári kar a csodájára járt, bár ki tudja, tán meg sem érdemeltük.

Tőled, aki átengedtél matekból akkor is, ha a mátrix transzponálását még hírből sem ismertük.

Tőled, aki mindig optimista voltál, és nem tehetünk olyan rossz fát a tűzre, amit el ne oltottál volna.

Tőled, aki kiálltál értünk, mindig

megvédtél, s az igazolatlan óráinkat szó nélkül nem egyenként, hanem fűrtökben karikáztad be.

Tőled, aki mosolyogva szóltál a lánykoszorúra: ne kacérkodjanak oly szemérmetlenül a fiatal törcitanárral, mert zavarba hozzák.

Tőled, aki érettségizésünk évében letetted a Daciádat, és gyalog jártál-keltél a városban, hogy büszkén újságothasd a szembejövő ismerősöknek, milyen sokan bejutottak az egyetemre az osztályodból.

Tőled, akihez mindig be lehetett toppanni csak úgy, bejelentkezés nélkül. De sajnos ritkán toppantunk be.

Tőled, aki olyan odaadással és fesztelenül ápoltad beteg feleségedet,

hogy azt csak szájtátva csodálni tudtuk, egy szakképzett gerontotanatólogus is megirigyelhette volna.

Tőled, aki kiszolgáltatottan és irányvesztetten álltál a betegség árnyékában, de azért megpróbáltál küzdeni.

Tőled, aki hiába távoztál, ott leszel minden eljövendő osztálytalálkozón, tartod a hátad, még akkor is, ha már rég nekünk kellene vállalni a felelősséget, mert bizony néha elmegyünk a limeszig.

És látod, megint hazahívtál, osztálytalálkozót szerveztél! Hidd el, sokat fogsz még csuklani abban a másik világban, ahová most jegyet váltottál.

Dr. Horváth Ildikó volt tanítvány

A Szászrégen és Vidéke fő támogatói:
RMDSZ és Communitas Alapítvány

Támogatók:

Jenei Faithful Zoltán, Faluvéginé Roth Ilona, Szabó Erzsébet,
Máté Katalin, Sólyom Erzsébet (Szászrégen).

Köszönjük!

Élet az alkotóházban

Nemezelés, vesszőfonás, gyöngyfüzés, agyagozás és agyagedény-égetés tette változatossá és élettélivé a nyarat meg az őszt a Szászrégeni Kézműves Alkotóházban. A lezárások után újraindult közösségi élet

felkészülésre különösen figyeltünk a diákokkal való munkánk során.

Munkánkat támogatta és támogatja a Csoóri Sándor Alap, a Communitas Alapítvány és a Bethlen Gábor Alap,

Kézműves Alkotóház Szászrégen

Bútorfestő műhely
Homoródmenti mintával

Meghívott oktató:
Péter Ildikó

A két napos alkalmon lehetőség lesz megismerkedni a Homoród-menti népi bútorfestés motívumvilágával, elkészíteni egy használati tárgyat (óralap, tükörfartó, képeret, stb.)

Időpont: 2022 december 3 – 4, 10⁰⁰ - 18⁰⁰

Helyszín: Nicolae Bălcescu utca 2 szám, a római katolikus templom melletti volt iskola emeleti termei.

BETHLEN GÁBOR Alap
CSÓORI SANDOR Alap

részeként ott voltunk a Szászrégeni Magyar Napokon, a Marosvécsi Kastélynapokon, helyet adtunk a diákok és tanáraik által létrehozott Kohl István-émlékkiállításnak, és kis csoportos szakköri tevékenységeinken ismerkedtünk a hagyományos kézművesség titkaival, mind a gyerekek, mind a felnőttek.

Versenyt is szerveztünk diákjainknak, a megyei tanfelügyelőség jóváhagyásával, melyben hagyományos anyagokból és technikákkal készült munkák létrehozására biztattuk az erdélyi pedagógusokat, s a versenyre való

amelyeknek ezúton is köszönettel tartozunk az elengedhetetlen anyagi feltételek jó részének biztosításáért.

December elején bútorfestő hétvégét szerveztünk, melyen a Homoród menti népi bútorfestéssel ismerkedtünk, adventi koszorút készítettünk, a Maros megyei vallásánárok számára módszertani kört tartottunk. Gyertyaöntéssel, karácsonyi díszek és ajándéktárgyak készítésével készültünk az ünnepre. A téli időszakra is megvannak a terveink, melyre várjuk az érdeklődőket.

KISS ANDOR

„Szent karácsony éjjelén táncot jár a gyertyafény”

Karácsonyi néptáncelőadás

December 16-án a szászrégeni Eugen Nicoră művelődési ház és a ForMove Egyesület szervezésében, mintegy 200 gyerek fellépésével, karácsonyi néptáncelőadásra került sor a művelődési ház nagytermében.

Mi is a tánc? – tette fel a kérdést *Tavaszi Anita*, az előadás műsorvezetője. Az érzelem, az öröm, a bánat, a félelem, az ígézés, a szerelem és még sok minden más mozgásban való kifejezése. Lexikonok, könyvtárnyi irodalom próbálja megfogalmazni a tánc mibenlétét, de ahogyan a zene mibenlétét nehéz szóban megfogal-

mazni, hasonlóképpen a táncét is bajos. Egyszerűen annyit mondhatunk, hogy a zene hangokban, a tánc pedig mozgásban kifejezett érzelem. Létezését az ember létével egyidősnek tekinthetjük. A mozgás, a mutogatás, a jelbeszéd kommunikációs eszközként egyidős a hanggal.

A népi-nemzeti táncoknak a népek nemzetté válásában, a nemzeti jelleg kiformalásában, a sajátos nemzeti kultúra létrehozásában jutott jelentős szerep.

A régiekhez, a hagyományokhoz való kötődésünk

fontosságának erősítésére idézem Ozsvald Árpád költő *Így járta a nagyapám is...* című versét: *Fodros szoknya, ezer ráncos,/ Dobbants egyet, járd a táncot./ Így járta a nagyapám is,/ Aprózta a nagyanyám is.// Víg a kedviünk, szól a nóta,/ Öreg béres ezt dalolta,/ Amikor a kaszát fente,/ S ránézett a hosszú rendre.// Julcsa néni szeme fénylik,/ Többié is, ahogy nézik,/ Tetszik nekik, hogy cifrázza,/ A legények fürge lába.*

Igen, így járta a nagyapám is, s így járjuk mi is egyre többen: a jeles családi események megünneplésekor, a bálokban, a táncmultságokon, a kisebb-nagyobb tánckörökben, táncsoportokban, a táncházakban, a színpadokon, a fesztiválokon. Újra birtokba véve az ősi kincset, érezzük magunkat, érezhetjük magunkat őseink, múltunk méltó folytatóinak.

Karácsonyi előadás

Az előadásunk bevezetőjeként kántákat hallhattak, majd az Eugen Nicoară művelődési ház legkisebb táncosai – az Apró Járom – népi gyermekjátékot adott elő. Őket követte a Járom nagycsoportja felcsíki táncokkal. A Petru Maior Kollégium felkészítő és I. B osztályai dunántúli táncot muattak be (tanítónők Biró Lilla és Bartha Kinga).

Kislaki Eunika és Asztalos Tünde tanítónők I. B és II. B osztályos kisdíákjai gyimesi táncai következtek. Ha vannak aprók és nagyok, akkor van a Járomnak középső csoportja is. Mezőségi táncrenddel lépett fel.

A Petru Maior Kollégium II. B és III. B osztályainak közös csoportja következett. Kiss Dána és Suba Kinga tanítónők diákjai mezőségi táncot jártak.

Széki táncokkal lepte meg a közönséget Dénes Réka tanítónő III. B osztálya az Alexandru Ceuşianu iskolából. A Petru Maior Kollégium IV. B osztálya sem maradt ki a sorból (tanítónő Kiss-Miki Melinda), nyárádszentivánti táncot hoztak a tarsolyukban. Fokt Emőke tanítónő és IV. B osztálya az Alexandru Ceuşianu iskolából felcsíki táncot adott elő. Ezután ismét a Járom középső csoportját láthattuk, amely szentivánti táncot mutatott be. Az előadást a Járom nagycsoportja zárta mezőségi táncrenddel. A csoportok emléklapot kaptak.

A fellépő csoportok táncoktatója és koreográfusa Simon Szabolcs. A talpalávalót három fiatal muzsikushúzza: Katona Péter primás hegedűn, Brassai Máttyás brácsán és Szigeti Nimród nagybőgőn. A műsorvezető Tavasz Anita volt. Köszönjük a munkájukat!

Ezúton is köszönjük a közönségnek, hogy velünk tartott. Ismét bebizonyosodott, hogy nagyon sok kisdíák, fiatal szereti a néptáncot, és továbbviszik a magyar népi hagyományokat. Köszönjük a tanítónőknek, a szülőknek, hogy támogatják őket és minket, néptáncoktatókat.

Az Eugen Nicoară művelődési ház, a Járom néptáncsoportok, a ForMove Egyesület és a Hanna Hagymányórszó Műhely nevében áldott, békés új esztendő kívánunk. Legyen a 2023-as esztendő a megbékélés, a szeretet és a béke éve.

És ne feledjék: *Fodros szoknya, ezer ráncos,/ Dobbants egyet, járd a táncot!*

„Békesség nektek, emberek”

Karácsonyi előadás

December 14-én az Eugen Nicoară művelődési házban karácsonyi előadásra került sor a Mini Csim-Bumm, a Csim-Bumm és a Népszínház Kemény János Társulatának fellépésével. Az est folyamán az Eugen Nicoară művelődési ház színjátszó csoportjai előadásaikkal egy kicsi ajándékot adtak a jelenlevőknek. Egy olyan karácsonyi összeállítást, melyben minden valódi, szívből fakadó, egyszerű és önfeledt volt.

A Mini Csim-Bumm

„Az ünnep akkor igazán ünnep, ha minden valódi, szívből fakadó, egyszerű és önfeledt. Ahol az emberek örvendő barátságban vannak együtt, mesélnek egymásnak, játszanak, esznek és isznak, táncolnak és énekelnek, ott az ünnep. Mindenki örül a legkisebb ajándéknak is, hiszen mindenki a szeretetet érzi benne” – konferálta be Demény Anett X.-es diáklány, műsorvezető.

„Csíp a hideg, fúj a szél, december van, itt a tél” – ez volt a címe a Mini Csim-Bumm gyermekszínházi csoport előadásának. Simon Józsefné, Kajcsa Jenő, Baricz Lajos, Csiha Kálmán, Tóthárpád Ferenc, Benedek Elek, Móra László és Ady Endre verseiből adtak elő.

A jelenlegi Mini Csim-Bumm az idén februárban indult. Első előadásuk a kisteremben volt júniusban. Akkor 18-an voltak. Tízen maradtak. Ők a legkitartóbbak, rendszeresen járnak próbákra és... egy örökmozgó csoport. Ezt talán a tanítónők tudják a legjobban. Van köztük 6, de 11 éves is.

Felléptek: Ujlaki Oszkár, Molnár Csongor, Kiss Gergő, Orbán Tímea, Varga Maya, Imre Balázs, Antal Erik, Szabó Patrik, Krisán Asztrid és Varga Zalán. A zenei összeállítás Géczy Jancsi munkája. Rendezte Fábrián András, a csoport vezetője.

A Mini-Csim Bumm előadása után Szabó Tímea és Fábrián András felolvasták a Mini Csim-Bumm tagjainak karácsonyi gondolatait (megjelent lapunk decemberi számában).

Az előadás második részében Antoine de Saint-Exupéry művének *A kis herceg visszatér* című dramatizált változatát tekinthették meg a nézők. A kis herceg vissza-

tér a földre, ahol sok furcsa emberrel találkozik. Mindenki rohan, nincs idejük egymásra, a család már nem is család, hiányzik a szeretet. De vajon még van remény, van megoldás mindezekre?

Előadták: Mester Balázs, Csuka Robert, Gergely Linda, Simon Szidonia, Kolcsár Beáta, Pál Adrien, Sándor Kristóf, Sarmisag Evren, Ulesan Andreeas, Szatmári Vazul, Mester Zsolt és Dajbukát Udo Attila.

Az előadás szervezője az Eugen Nicoară művelődési ház volt. A rendezvényt a Humana Regun Egyesület támogatta. Médiapartner volt a Népújság, a Szászrégen és Vidéke és a marosvásárhelyi területi rádió. Besegített Szabó Tímea, Mester Ibolya és Demény Anett. Köszönjük!

A szervezők, a fiatalok, a gyerekek nevében is egészséget, boldogságot, sok-sok szeretetet és egy jobb, szebb 2023-as esztendőt kívánunk. Legyen béke a világban és az emberek lelkében!

Verssel köszöntjük a kedves szülőket, az olvasókat és nem utolsósorban a gyerekeket.

Szabó Lőrinc: Ima a gyermekekért: „Fák, csillagok, állatok és kövek/ szeressétek a gyermekeimet.// Ha messze voltak tőlem, azalatt/ eddig is rátok bíztram sorukat./ Énhozzám mindig csak jók voltatok,/ szeressétek őket, ha meghalok.// Tél, tavasz, nyár, ősz, folyók, ligetek,/ szeressétek a gyermekeimet.// Te, homokos, köves, aszfaltos út,/ vezesd okosan a lányt, a fiút./ Csókold helyettem, szél, az arcukat,/ fű, kő, légy párna a fejük alatt.// Kínáld őket gyümölcseiddel, almafa,/ tanítsd

őket, csillagos éjszaka./ Tanítsd, me-
 lengesd te is, drága nap./ csempészd zse-
 bükbbe titkos aranyad./ S ti mind, élő és
 holt anyagok./ tanítsátok őket, felhők,
 sasok./ vad villámok, jó hangyák, kis
 csigák./ vigyázz reájuk, hatalmas világ./
 Az ember gonosz, benne nem bízom./ De
 tűz, víz, ég s föld igaz rokonom./ Igaz
 rokon, hozzátok fordulok./ tűz, víz, ég s
 föld leszek, ha meghalok./ tűz, víz, ég és
 föld s minden istenek./ szeressétek,
 akiket szeretek.”

FÁBIÁN ANDRÁS GY.

A kis herceg visszatér

„...s elmúlok én, ki megtörténtem...”

Márai-pódiumest Szászrégenben

November 30-án a szászrégeni Kemény János Művelődési Társaság szervezésében Márai-estre került sor. A rendezvénynek a radnótfajai református kistemplom adott otthont.

A „...s elmúlok én, ki megtörténtem...” című pódiumelőadáson felléptek Kovács Éva és Sebestyén Ába színművészek. Szerkesztő-rendező Szugyczky István színművész volt.

A művészekről

Kovács Éva Poór Lili- és Magyar Művészetért Ex Libris díjas színművész, a Szatmárnémeti Harag György Társulat örökös tagja.

Sebestyén Ába, UNITER-díjas színművész, a Marosvásárhelyi Nemzeti Színház Tompa Miklós Társulatának tagja.

Szugyczky István színművész a Szatmárnémeti Harag György Társulat örökös tagja.

Az előadásról és Márairól

A két kiváló művész előadásában – akik felhasználták Márai Sándor verseit és prózáját – betekintheztünk a költő életébe, gondolatvilágába.

„Este nyolckor születtem, fújt a szél,
 Kassát szerettem és a verseket,
 A nőket, a bort, a becsületet
 S az értelmet, mely a szívhez beszél,
 Mást nem szerettem, minden más titok,
 Nem könyörgök s ne irgalmazzatok.” (Ujjgyakorlat
 1.)

„Hallgatni akartam. De aztán megszólított az idő,
 és éreztem, hogy nem lehet hallgatni. Szeretném elmon-

Márai Sándor

—→
dani, mi történt a polgári műveltséggel ezekben az években és mi az, ami a régi Európából megmaradt. Megszűnt egy életforma és egy műveltség... a humanista, polgári gondolatvilág, melynek szellemében nevelkedtem, melynek műveltségében és életformájában éltem, melynek szellemi és erkölcsi örökségét magaménak éreztem, és soha megtagadni nem tudom.” (Hallgatni akartam)

Márai Sándor író, költő, újságíró 1900. április 11-én született Kassán, és 1989. február 21-én hunyt el San Diegóban (Kalifornia).

Már az 1930-as években korának legismertebb és legelismertebb írói közé tartozott, a Horthy-rendszer és a szélsőjobboldal legnagyobb kritikusai között tartották számon. Amikor 1948-ban elhagyta hazáját, tudatosan és következetesen kiiktatták műveit a hazai irodalmi életből. Ez elsősorban annak tudható be, hogy a jobboldal mellett a baloldal szélsőséges megnyilvánulásait is

hevesen kritizálta. Ugyanis Márai a klasszikus polgári eszményeknél értékesebbet nem talált, így kötelességének tartotta, hogy ezeknek adjon hangot műveiben.

Az 1980-as években már lehetővé válhatott volna munkáinak hazai kiadása, de ő megfogadta, hogy amíg Magyarországon megszálló csapatok tartózkodnak, s nem lesz demokratikus választás, addig semminek a kiadásához és előadásához nem járul hozzá. Életműsorozatának újrakiadása halála után, 1990-ben kezdődött el. Ugyanebben az évben munkásságát posztumusz Kossuth-díjjal ismerték el. (Forrás: Wikipédia)

„Utolsó lehelettemmel is köszönöm a sorsnak, hogy ember voltam, és az értelem szikrája világított az én homályos lelkemben is. Láttam a földet, az eget, az évszakokat. Megismertem a szerelmet, a valóság töredékeit, a vágyakat és a csalódásokat. A földön éltem és lassan felderültem. Egy napon meghalok: s ez is milyen csodálatosan rendjénvaló és egyszerű! Történhetett

velem más, jobb, nagyszerűbb? Nem történhetett. Megéltem a legtöbbet és a legnagyobbat, az emberi sorsot. Más és jobb nem is történhetett velem.” (Füves könyv: Önmagamról)

Márai Sándor szenvedélyesen élt, hitt és alkotott. Élete nyugodt és zaklatott időszakokkal átszőtt teljes élet volt, és amikor elérkezettnek érezte, önként választotta az örök csendet...

1989. január 15-én kézírással írta meg utolsó naplóbejegyzését: *„Várom a behívót, nem sürgetem, de nem is halogatom. Itt az ideje.”* Végül február 21-én egy pisztolylövéssel tett pontot életére. Hamvait kívánságára a Csendes-óceánba szórták.

Napjainkban, amikor közelünkben háború dúl, érdemes beleolvasni *Mennyből az angyal* című versébe:

*„Mennyből az angyal menj sietve
 Az üszkös, fagyos Budapestre.
 Oda, ahol az orosz tankok
 Között hallgatnak a harangok,
 Ahol nem csillog a karácsony.
 Nincsen aranydió a fákon,
 Nincs más, csak fagy, didergés, éhség.
 Mondd el nekik, úgy, hogy megértsek.
 Szólj hangosan az éjszakából:
 Angyal, vigyél hírt a csodáról.”*

Az előadóművészek

FÁBIÁN GIZELLA

Infók röviden

Celldömölkiek – kétszer is

Az őszi folyamán két alkalommal is városunkban vendégszerepelt a celldömölki Soltis Lajos színház. A *Tündérszép Ilona* és az *Árgyélus királyfi*, valamint a *Kvirtek és Kvaratok* című zenés mesejátékkal léptek fel a gyerekek előtt. Köszönjük Nagy Gábor igazgatónak, hogy nem felejtette el városunkat. Ezt nem mondhatjuk el a marosvásárhelyi Arielről...

Beszélgetés a nők bántalmazásáról

November 25-én a szászrégeni Intim étterem konferenciatermében beszélgettünk Csép Éva Andrea parlamenti képviselővel és dr. Bakk-Miklósi Kinga pszichológussal, pszichodráma-terapeutával a nők bántalmazásáról, annak formáiról, illetve a megoldásról: milyen kiút létezik, kik tudnak segíteni, hogyan ismerjük fel, ha ismerősünk hasonló helyzetben van, és mit tehetünk érte.

Díjaztuk azokat a videókat, amelyeket középiskolás diákok készítettek erre az alkalomra. Szervezők voltak: a szászrégeni RMDSZ nőszerkezete és a Csillag Egyesület. Az esemény fő támogatója az RMDSZ nőszerkezete volt.

Történelmi pillanat?

Akár annak is nevezhetjük, hiszen bekerült a közbeszerzések elektronikus rendszerébe (SEAP) a Szászrégen 12 km-es kerülőútjának kivitelezésére kiírt pályázat. A jelentkező cégek február 28-áig nyújthatják be ajánlataikat.

Szászrégen Körgyűrűje

#loveREGHIN

Csoda

Telt ház a Fili-koncerten

Telt házas, ünnepváró koncertet tartott Szászrégenben a Szentegyházi Gyermekfilharmónia az Erdélyi Magyar Szövetség és a Minta ifjúsági szervezet rendezésében.

„Szívmelengető, közösségformáló ereje volt a rendezvénynek, melyből a szászrégeni és Maros megyei EMSZ szervezetei is kivették a részüket. Köszönet a szervezőknek és a résztvevőknek is, hogy lehetővé tették a 140 főt számláló, világszerte ismert és elismert gyermekkórus fellépését!” (Pál Zoltán, az EMSZ szászrégeni elnöke)

Munkában az Aquaserv

„Ott, ahol van magyar gyermek, ott lesz magyar jövő is. A szászrégeniek erőn felül teljesítettek, hogy bizonyítsák ezt, valamint hogy valódi adventi hangulatot lopjanak az ünneplő helybeliek és a Maros megyeiek szívébe.” (Brassai Hunor, a Minta elnöke)

„Ott, ahol van magyar gyermek, ott lesz magyar jövő is. A szászrégeniek erőn felül teljesítettek, hogy bizonyítsák ezt, valamint hogy valódi adventi hangulatot lopjanak az ünneplő helybeliek és a Maros megyeiek szívébe.” (Brassai Hunor, a Minta elnöke)

Köszönjük a titáni élményt

December 21-én Szabó Előd és a Titán együttes karácsonyi ünnepi koncertet tartott az Eugen Nicoară művelődési ház nagytermében.

Megtiszteltetés volt élőben látni és hallani a Titán mellett Vadkerti Imrét (Kormorán), a Piccolino gyermekkórust, valamint Banga Gáspárt, Kádár Barna Zsoltot, Banga Gábert, Nagy Attilát és Géczi Amáliát. Szép előadás volt, igazi ünnepi hangulat.

Bővül a sportbázis

Elkészült a Metalul sportbázis bővítésének látványterve. A projekt két tenisz-, egy edzőpályát, illetve egy korszerű öltözőt tartalmaz. A tavasszal elkezdik a munkálatokat.

Biciklilit

Katalin-bál

Mindenkit jó kedvvel, sok energiával és szeretettel vártunk november 26-án az RMDSZ által szervezett Katalin-bálra, melyet kétévi szünet után újra sikerült megrendezni.

Rendezvények, események

Lift a városi kórháznak

Jól haladnak a Dr. Eugen Nicoară kórház épülő liftjének előkészítő munkálataival.

Közvilágítás

4.578.500 lej értékű pályázatot nyert a város a közvilágítási rendszer korszerűsítésére.

Újraindult az ócskapiac

December 17-től a régi helyén újraindult az ócskapiac.

Bicikliút

Alakul az előírt feltételeknek megfelelő első bicikliút.

Csatornacsere

Télen is dolgoznak a folyamatban lévő projekteken. A Băii utcában a szennyvízhálózat cseréjének és bővítésének munkálatai zajlanak.

Egészségünkért

Folyamatosan fejlesztik, korszerűsítik a kórházat. A nagy infrastruktúra operatív program (POIM) keretében 2.872.883.40 lejes vissza nem térítendő támogatást nyert a Dr. Eugen Nicoară kórház a fertőzőosztály elektromos hálózatának és szellőztetőrendszerének felújítására, bővítésére.

Titán-koncert

Száz esztendő

Száz éve született városunk egyik legismertebb személyisége, Kohl István ornitológus, preparátor, muzeológus, természetbúvár. Az emlékévé kapcsán szerveztünk vetélkedőt, diákkonferenciát, múzeumlátogatást, tanösvényes természetjárást. Az esemény utolsó mozzanataként emlékestre került sor, amelynek meghívott vendégei dr. Sárkány Kiss Endre, Szombath Zoltán, Kiss Beáta Réka és Zeitz Róbert voltak. Az eseményen bemutattuk a diákok által készített életrajzi kisfilmet, és a fotókiállítás mellett megtekinthető volt Pista bácsi személyes tárgyainak, eszközeinek egy része.

33

Harminchárom esztendővel ezelőtt alakult meg az RMDSZ szászrégeni szervezete. Emlékezzünk kegyelettel mindazokra, akik megalakították, de

nincsenek már közöttünk. Kitartást a tagságnak és a szimpatizánsoknak, munkabírást és jó döntéshozatalt polgármesterünknek, a jelenlegi választmánynak és a tanácsosi frakciónak!

Legyen 2023 és az utána következő esztendők is a megvalósítások időszaka!

Isten éltesse, szászrégeni RMDSZ!

Forrásanyag: Szászrégen Polgármesteri Hivatala, Eugen Nicoară művelődési ház, Márk Endre polgármester, Gáll Előd, Nagy F. Atilla, Jenei F. Zoltán, Fábíán András közösségi oldala, Népszerűség.

Összeállította: FÁBIÁN ANDRÁS GY.

A nők elleni erőszakról beszéltek

Egy letűnt kor anekdotái (1.)

Szigligeti és a nagybögös

Szigligeti Ede sínész, rendező, dramaturg, kiváló színpadi szerző a Nemzeti Színház nagy hatalmú igazgatója volt éppen, amidőn karmestere megkereste őt az irodájában.

– Igazgató uram! Elengedhetetlenül nagy szükségem lenne egy új nagybögösre.

– Aztán mennyibe kerülne az az elengedhetetlen nagybögös?

– Évi hatszáz forinton alul jót nem kaphatunk.

– Okvetlenül szükséges?

– Mint egy falat kenyér.

– Ha, tételezzük föl, fölemelem a maga fizetését háromszáz forinttal, akkor is olyan elengedhetetlenül nagy szükség lenne arra a bögösre?

A karmester tétovázott.

– Hát, igazgató uram, akkor... akkor nem szükséges éppen annyira.

– No lássa, öcsémuram. Akkor nem szerződtetünk új nagybögöst.

– Nem, igazgató uram. Hanem... hogy is leszünk most már az én fizetésemmel?

– Sehoggy. Arra ugyanis éppen olyan kevés szükség van, mint a nagybögösre.

Szigligeti és a gyógyszer

Kezdő vidéki színész korában Szigligeti Ede, aki nem is sejtette, hogy egyszer utcanév lesz belőle, maga is olyan nyomorúságos életet élt, mint a többi csepürágó társa. Egy alkalommal nagyon megbetegedett, s társai elküldték őt egy helybeli orvoshoz, aki híres volt műpártolásáról. Nemcsak megvizsgálta a pácienseket, hanem gyógyszert is adott nekik ingyen. El is ment Szigligeti. Este előadás előtt kérdi tőle az egyik kollega:

– Na, voltál orvosnál?

– Voltam.

– Gyógyszert is adott?

– Adott bizony.

– Na és használt?

– Nem tudom bevenni.

– És miért?

– Mert csak étkezés után alkalmazható.

KULTIKA – a Romániai Magyar Kereszténydemokrata Mozgalom kiadványa, Nagyvárad, 2021. december, II. évfolyam, 4. szám

Daloljuk az internátust

1951-et írtunk. Már egy éve a nyárádgálfalvi iskolánál tanítottam mint helyettes tanár. Abban az időben, s utána is még sokáig, a tanerőknek nemcsak tanítanuk kellett, hanem rájuk tartozott a kultúrmunka, a faluújászerkesztés, kerítés mázolás, vizuális propaganda, sportmozgalom, az analfabetizmus felszámolása, és még mennyi, de mennyi minden, a tyúkszámolástól a kollektívizálásig. Külön füzetbe vezetve hétről hétre el kellett számolni a végzett munkával. Színjátszó csoportot szerveztünk. Ahogy visszaemlékszem, nem is a szigorúan előírt „iránydarabokat” játszottuk. Molière A fősvényét tanultuk be, s azzal végigművészkedtük a környék községeit, falvait is. Nagydorjában telt ház várt bennünket, a kis kultúrotthonban ott szorongott a falu apraja-nagyja. Nagy nehezen felállítottuk az általunk festett díszleteket, s a nagyérdemű tapsvihara közepette végbement az előadás.

Alig hajoltunk meg kétszer vagy háromszor a petróleumlámpa „rivaldafényében”, amikor megjelent a színen a község párttitkára egy hasas demizsonnal, s egy

menyecske hatalmas tál fánkkal. A titkár az asztalra helyezte a bort, előlépett, és rövid beszédet mondott.

– Köszönjük a gálfalvi tanároknak ezt a szép s számmunkra értékes előadást. Biza magukra ismerhettek ebből a műfalunk fősvényei is. Kérjük, jüjjenek máskor is hozzánk hasonlókkal. Mostan, mielőtt átadnánk a termet a táncnak, kedves eltársak és drága eltársnők, énekeljük el az Internátust!

Megpödrte kétszer is lelógó bajuszát, majd nekiveselkedett. S rákezdte: „Ne hagyj elveszni Erdélyt, Istenünk!”

Egy színpal mögé húzódva küszködtem a kacagógörccsel. Ellenállhatatlannak tűnő nevetési kényszeremet csak úgy tudtam legyűrni, hogy hirtelen megpillantottam áldott emlékü igazgatónkat, Dézsi Zoli bácsit. Folyt a könny a szeméből.

Elekes Béla (1927-2015) tanár, Szováta
Megjelent az Aranypálca című humoros rövidpróza-gyűjteményben – Bölöni Domokos

